

SEIKKAILUPOLITIIKASTA

Kun marxilaiset puhuvat tiettyjen pikkuryhmien seikkailupolitiikasta, niin he tarkoittavat silloin täysin määrättyjä yhteiskunnallis-historiallisia erikoisuuksia sellaisessa ilmiössä, joka jokaisen valveutuneen työläisen pitää tuntea.

Venäjän sosialidemokratian historia on täpötäynnä „hetkeksi”, muutamaksi kuukaudeksi syntyneitä pieniä ryhmiä, joilla ei ole ollut mitään alkujuuria joukoissa (ja politiikka ilman joukkoja on seikkailupolitiikkaa) eikä mitään vakavia ja pysyviä aatteita. Pikkuporvarillisessa maassa, porvarillisten uudistusten historiallisena kautena työläisten mukaan *välttämättä* lyöttäytyy kaikenkarvaista sivistyneistöä, se yrittää välttämättä perustaa kaikenlaisia pikkuryhmiä, jotka ovat seikkailuluontoisia sanan mainituksa mielessä.

Työläisten, jotka eivät halua antaa vetää itseään nenästä, pitää tarkastaa hyvin tarkkaan jokainen pikkuryhmä sekä sen aatteiden vakavuuden kannalta että sen joukko-yhteyksien kannalta. Ei pidä uskoa sanoihin, on tarkastettava hyvin tarkasti — se on marxilaisten työläisten tunnus.

Palauttakaamme mieleen „iskralaisuuden” ja „ekonomismin” välinen taistelu, vuodet 1895—1902. Ne olivat sosialidemokraattisen ajattelun kaksi virtausta, toinen proletaarinen ja marxilainen, „Iskran” kolmivuotisen kamppailun tarkastama, kaikkien eturivin työläisten tarkastama, työläisten, jotka tunnustivat omikseen täsmälliset, selvät, määrättyyn muotoon puetut päätökset „iskralaisesta” taktiikasta ja järjestöstä. „Ekonomismi” oli *porvarillinen*, opportunistinen virtaus, joka alisti työläisiä liberaalien johdettavaksi.

Näiden kahden huomattavan virtauksen lisäksi oli suuri joukko maaperää vailla olevia pikkuryhmiä („Vapaus”, „Taistelu”, berliiniläisten lentolehtisten ympärille muodostunut ryhmä j.n.e.), jotka on jo kauan sitten unohdettu. Näissä ryhmissä oli paljon rehellisiä ja tunnollisia sosialidemokraatteja, mutta ne *osoittautuivat* seikkailuluontoisiksi siinä mielessä, että niillä *ei ollut* pysyviä, vakavia aatteita, ohjelmaa, taktiikkaa, järjestöä eikä joukkoihin juontuvia juuria.

Näin ja vain näin, tutkien historiaa, harkiten tietyn opin aatteellista merkitystä, tarkistaen korulauseet tosiasiajn avulla, on vakavien henkilöiden ryhdyttävä arvioimaan nykyisiä virtauksia ja ryhmiä.

Pelkkiin sanoihin uskovat vain tyhmeliinit.

„Pravdalaisuus” on sellainen virtaus, joka on antanut kaikkiin taktikka-, organisaatio- ja ohjelmakysymyksiin täsmälliset marxilaiset vastaukset, päätöslauseumat (1908, 1910, 1912 ja 1913 — helmikuu ja kesä). Nämä päätökset ovat johdonmukaisessa yhteydessä toisiinsa vanhan „Iskran” ajoista (1901—1903) asti, puhumattakaan Lontoon (1907) edustajakokouksesta. Näiden päätösten oikeellisuus on tarkastettu 5—6 vuoden aikana (1908—1914) kaikkien eturivin työläisten kokemuksella, työläisten, jotka ovat tunnustaneet nämä päätökset *omikseen*. „Pravdalaisuus” on tosiasiallisesti liittänyt yhteen $\frac{4}{5}$ Venäjän valveutuneista työläisistä (2½ vuoden aikana 5.300 sosialidemokraattisten työläisten ryhmää 6.700:sta).

Likvidaattoruus on virtaus. Sillä on miltei 20 vuoden historia, koskapa se on „ekonomismin” (1895—1902) suoranaista jatkoa ja menshevismin (1903—1908) aikaansaannos. Tämän virtauksen liberaalis-porvarilliset juuret ja liberaalis-porvarillinen sisältö on tunnustettu päätöksissä (1908 ja 1910; ilmankos likvidaattorit pelkäävätkin edes julkaista niitä täydellisinä!!). Likvidaattorien liberaaliset aatteet ovat toisiinsa sidottuja ja eheitä: alas maanalainen toiminta, alas valaat, julkisen puolueen puolesta, „lakkoilu-kiihkoa” vastaan, korkeimpia taistelumuotoja vastaan j.n.e. Liberaalis-porvarillisissa „yhteiskuntapiireissä” sekä kadettien että puolueeseen kuulumattoman (ja puolueen liepeillä olevan) sivistyneistön keskuudessa on myötämielisyys likvidaattoreita kohtaan vanhaa ja vankkaa. Likvidaattoruus on vakava, muttei marxilainen, ei proletaarinen, vaan libe-

raalis-porvarillinen virtaus. „Rauhan” aikaansaamisesta likvidaattorien kanssa voivat puhua vain päättömät ihmiset.

Katsokaa nyt kaikkia muita pikkuryhmiä, jotka myös haluavat olla „virtauksia”. Luettelemme ne: 1) vperjodilaiset ynnä Aleksinski; 2) samat ynnä Bogdanov; 3) samat ynnä Voinov; 4) plehanovilaiset; 5) „puoluemies-bolshevikit” (tosiasiallisesti sovittelijoita: Mark Sommer kotiväki-*neen*); 6) trotskilaiset (s.o. Trotski, vieläpä ilman Semkovskia); 7) „kaukasialaiset” (s.o. An — ilman Kaukasiaa).

Luettelimme ne pikkuryhmät, joista on ollut mainintoja *lehdistössä*; Venäjällä ja ulkomailla on ilmoitettu, että ne haluavat olla *erikoisia* „virtauksia” ja ryhmiä. Yritimme luetella kaikki Venäjällä olevat ryhmät jättäen mainitsematta muualla olevat.

Kaikki nämä ryhmät ilman ainoatakaan poikkeusta ovat pelkkää seikkailua.

Miksi? Missä on todiste? — kysynee lukija.

Todisteena on viime vuosikymmenen (1904—1914), tapahtumista rikkaimman ja merkityksellisimmän vuosikymmenen historia. Kaikkien mainittujen ryhmien toimihenkilöillä on näiden 10 vuoden aikana ollut mitä avuttomimpia, mitä surkeimpia, mitä naurettavimpia horjahduksia vakavissa taktiikka- ja organisaatiokysymyksissä, he ovat osoittaneet olevansa *avon kykenemättömiä* luomaan sellaisia virtauksia, joilla olisi juurensa joukkojen keskuudessa.

Ottakaamme heistä parhain — Plehanov. Hänen entiset henkilökohtaiset ansionsa ovat tavattoman suuret. 20 vuoden aikana, 1883—1903, hän kirjoitti suuren joukon erinomaisia teoksia, varsinkin opportunisteja, machilaisia ja narodnikkeja vastaan.

Mutta vuodesta 1903 Plehanov on horjunut taktiikka- ja organisaatiokysymyksissä mitä hullunkurisimmalla tavalla: 1) 1903, elokuu — bolshevikki; 2) 1903, marraskuu („Iskran” 52. numero) — kannattaa sovintoa „*opportunisti*”-menshevikkien kanssa; 3) 1903, joulukuu — menshevikki, ja kiukkuinen onkin; 4) 1905, kevät, bolshevikkien voiton jälkeen — kannattaa „yhtenäisyyttä” „vihoittelevien veljien” kesken; 5) 1905, vuoden lopulta vuoden 1906 puoliväliin — menshevikki; 6) 1906 puolivälissä — alkaa toisinaan loitota menshevikeistä ja Lontoossa, 1907, moittii heitä (Tsherevaninin tunnustus) „organisatorisesta anarkismista”; 7) 1908 — pesäero likvidaattoreista; 8) 1914 — uusi

käänne likvidaattorien puoleen. Plehanov propagoi heidän kanssaan aikaansaatavaa „yhtenäisyyttä”, pystymättä sanomaan edes paria selvää sanaa siitä, mitkä ovat yhtenäisyyden *ehdot?* Miksi se on käynyt mahdolliseksi *herra* Potresovin suhteen? Mitä takeita on siitä, että tiettyjä ehtoja noudatetaan?

Tällaisen kymmenvuotisen kokemuksen jälkeen menemme takuuseen siitä, että Plehanov pystyy saamaan aikaan pirstakahduksia, mutta „virtausta” ei ole eikä tule.

Me ymmärrämme vallan hyvin pravdalaisia, jotka painativat mielellään Plehanovin kirjoituksia likvidaattoreita vastaan: olisivatko pravdalaiset voineet hylätä kirjoituksia, jotka vastasivat täydellisesti vuosien 1908 ja 1910 päätöksiä likvidaattoreita vastaan? Nyt Plehanov on ryhtynyt toistelemaan likvidaattorien perässä, Bogdanovin y.m. perässä korulauseita „kaikkien virtausten” yhtenäisyydestä. Me tuomitsemme jyrkästi tällaisen menettelyn, jota vastaan on käytävä säälimätöntä taistelua.

Työväenpuolueet eivät missään yhdistä intelligenssirymiä ja -„virtauksia”, vaan ne yhdistävät *työläisiä* pitäen ehtona 1) taktiikka- ja organisaatiokysymyksiä koskevien tiettyjen marxilaisten päätösten hyväksymistä ja noudattamista; 2) valvutuneiden työläisten vähemmistön alistumista heidän enemmistönsä tahtoon.

Kahden ja puolen vuoden aikana (1912—1914) pravdalaiset ovat maanalaisen toiminnan vastustajien ehdottoman hylkäämisen pohjalla saaneet aikaan $\frac{4}{5}$ tästä yhtenäisyydestä. Haukkukoot tyhjänpäiväiset ihmiset pravdalaisia kuinka paljon tahansa ryhmäkuntalaisiksi, hajottajiksi y.m.; näistä korulauseista ja haukuskeluista huolimatta ei työläisten yhtenäisyys tosiasiana katoa...

Plehanov uhkaa nyt hävittää tämän enemmistön yhtenäisyyden. Me sanomme työläisille tyynesti ja varmasti: älkää uskoko sanoihin, tarkastakaa niitä tosiasiajn nojalla, niin havaitsette, että kaikkien yllämainittujen seikkailuryhmien jokainen askel tuo yhä havainnollisemmin ilmi niiden avuttomia ja surkeita horjahduksia.